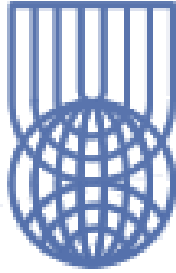

WORLD
UNION FOR
PROGRESSIVE
JUDAISM

ה א י ג ו ד
ה ע ו ל מ י
ל י ה ד ו ת
מ ת ק ד מ ת

Torah from

Around the World

Sjabbat 3 december 2011 / 7 kislev 5772
Sidra Wajétsé, Beresjiet [Genesis] 28:10-32:3, Tanach blz. 56-65
Haftara: I Melachiem [Koningen] 3:3-15, Tanach blz. 675-676

Commentaar door rabbijn [Gary M. Bretton-Granatoor](#)
Vice President - Philanthropy, World Union for Progressive Judaism

Vertaling: Sera Spanier

Het Engelse origineel:

www.wupj.org/Publications/Newsletter.asp?ContentID=369

"De rabbijn en de rozenkrans"

*Alle verhalen die ons iets leren zijn "waar",
Maar sommigen van hen zijn ook echt.
Dit verhaal is echt waar.....
Gebaseerd op een gebeurtenis in 1999*

Mijn rol als voorzitter van de programmacommissie van het Internationaal Joodse Comité voor Interreligieuze Consultaties brengt verschillende verantwoordelijkheden met zich mee. Desondanks had mijn vrouw een zeer belangrijke opdracht voor mij tijdens een van mijn reizen naar het Vaticaan. Een collega van haar en haar man verwachtten binnenkort een baby en aangezien zij vrome katholieke mensen zijn, vond mijn vrouw het toepasselijk dat ik een rozenkrans voor het nieuwe kindje zou kopen als ik in de [Vaticaanstad](#) was. Haar instructies waren heel duidelijk – koop enkel één rozenkrans.

Tijdens een pauze in een vergadering bracht ik wat tijd door met rondkijken in de religieuze winkels rondom het St. Pieters Plein. Vele daarvan waren vroeger van joodse eigenaren, die de winkels ook beheerden. Ik bleef stilstaan bij een straathandelaar om de vele verschillende rozenkransen nader te bekijken en legde de verkoper uit dat ik er maar één wilde kopen voor een kind dat spoedig verwacht werd. We pingelden over de prijs over het exemplaar dat ik had uitgezocht, een prachtige kleine rozenkrans gemaakt van kristallen kralen gelegen in een goudkleurige doos en van binnen met een witte stof bekleed.

Uiteindelijk zei de verkoper dat hij me drie rozenkransen zou verkopen voor de prijs van twee. Ik vroeg hem om er ook een sneeuw-globe bij te doen, zo een die aan de ene kant het Vaticaan voorstelde en aan de andere kant het Colosseum,. Die wilde ik aan mijn vrouw geven om aan haar collectie toe te voegen. De drie rozenkransen en de sneeuw-globe werden in een blauwe plastic zak gedaan en ik ging naar de audiëntie met paus Johannes Paulus II. Deze had ik voor het eerst ontmoet in 1990 tijdens een vergadering van het IJCIC in het Vaticaan en opnieuw in 1995 toen de paus in New York City was.

Aan het slot van de audiëntie zei men ons dat de paus alle religieuze attributen die de deelnemers bij zich hadden wilde zegenen. Ik hield mijn blauwe plastic zak omhoog en zo kwam ik in het bezit van drie "gezegende" rozenkransen en één "gezegende" sneeuw-globe. Ik deed ze in mijn rugzak en ging naar de volgende vergaderingen.

Toen was het tijd om naar huis terug te keren en ik stapte in het vliegtuig voor de acht uur durende vlucht. Ik ging zitten en zag dat er een man van mijn leeftijd naast me zat. We begonnen een gesprek te voeren en bespraken waar we woonden, onze reizen en onze gemeenschappelijke interesse in skiën in de bergen en water skiën. Hij vertelde over zijn werk en ik vertelde over mijn vroegere ervaringen in het theater en in de muziek wereld (als ik per vliegtuig reis, probeer ik te vermijden over mijn leven als rabbijn te praten. Ik beschrijf mezelf dikwijls als onderwijzer, hoogleraar of counselor). Tijdens ons gesprek kwamen we te spreken over onze kinderen. Ik vertelde over mijn drie kinderen en hij vertelde over zijn oudste zoon. Toen kon ik zien dat zijn gezicht lijfbleek werd en zijn stem lager en zachter klonk, terwijl hij mij vertelde over zijn twee jarige zoontje; het jongetje was op de voorgaande Nieuwjaarsdag overleden.

Ik probeerde hem hierover te laten praten en stelde hem vragen over hoe hij en zijn vrouw met deze tragedie omgingen en tot wie zij zich wendden voor steun en troost. Hij was zelf katholiek opgevoed, zijn vrouw was methodist. Hij vroeg me wat ik was en ik vertelde hem dat ik rabbijn ben. Ik vertelde hem ook over het joodse concept van "besjeerd", dat wat ons in het leven gebeurt voorbeschikt, "in de sterren geschreven staat." We waren het met elkaar eens, dat ons naast elkaar zitten in het vliegtuig "besjeerd", voorbeschikt was. We brachten veel tijd door met het praten over geloof en hoop, twijfel en pijn. Ik hoopte dat ik hem hierdoor wat kon helpen. Na enige tijd werd ons gesprek wat lichter, we deden samen een kruiswoordpuzzel (hoewel ik daar met mijn gedachten niet zo bij was, ik was nog bezig met het verwerken van onze plotselinge counselingssessie). We deden een dutje en aten onze maaltijd en ondertussen naderde het vliegtuig de John F. Kennedy luchthaven.

Terwijl ons vliegtuig dichterbij New York kwam, zei ik tegen hem dat ik oprecht voor hem en zijn gezin hoopte en ervoor zou bidden, dat het aanstaande nieuwe jaar een beter jaar voor hen zou worden. Hij was het met me eens en zei dat hij hoopvol was, omdat hij juist had vernomen dat zijn vrouw zwanger was en dat ze in dit nieuwe jaar een nieuw kindje konden verwachten, een dochttertje.

Ik vroeg hem of hij zich het woord herinnerde dat ik hem de term "besjeerd" geleerd had. En dan vertelde ik hem het verhaal over mijn opdracht om één rozenkrans te kopen en dat het er drie werden. Ik vroeg hem of hij één rozenkrans als geschenk wilde aannemen voor zijn nieuwe dochttertje. "Vergeet vooral niet", zei ik tegen hem, "dat deze rozenkrans een geschenk voor je dochter van een rabbijn is en dat die gezegend is door de paus." De ogen van ons allebei vulden zich met tranen en hij bedankte me. We schudden elkaar de hand en toen we het vliegtuig verlieten gaf ik hem ook mijn visitekaartje. "Laat me alsjeblieft weten als je dochter geboren is", zei ik.

Onderweg naar huis bedacht ik me dat het de volgende dag vrijdag was en dat ik nog een *droosje* voor Sjabbat moest schrijven. Ik opende de Tora bij de sidra van die week en zocht naar inspiratie. "Wajétsé" - het was de sidra met het verhaal van Jacob die wegvlucht voor zijn broer en als hij 's nachts ligt te slapen, droomt over een ladder, die de hemel en de aarde met elkaar verbindt en de engelen die hierover op en neer gaan. Als Jacob weer wakker wordt, spreekt hij acht van de belangrijkste woorden in de Tora uit: *acheen jeesj Adonai bamakom hazee, we'anochie lo jadaatie*, "de Eeuwige is zeker op deze plaats aanwezig, maar ik besepte het niet."

Ik was van New York naar het Vaticaan gereisd en weer terug, maar het was in het vliegtuig dat ik weer een gelegenheid kreeg God te vinden.

PS - Ik vertelde dit verhaal in hield mijn *droosje* die vrijdagavond in de Stephen Wise Free Synagogue. De volgende maandag was ik ingeroosterd om een preek te verzorgen voor de Advent Festival dienst in het St. Lucas Roosevelt Medical Center. Ik gooide de tekst die ik had voorbereid weg en vertelde in plaats daarvan de toehoorders dit verhaal. Eén bepaalde vraag

werd mij na de dienst veelvuldig gesteld: "en wie krijgt nu de derde rozenkrans?" Mijn antwoord was en is: "ik wacht erop dat God me dit te laten weten."